

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทย กับ สาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่ปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์และภาษีที่เก็บจากจุดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนและจะถือเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับโดยเฉพาะได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ
- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

(๗) ในกรณีประเทศปาเลสไตน์

- ภาษีเงินได้
- ภาษีเสริม และ
- ภาษีเพิ่ม

(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ภาษีปาเลสไตน์”)

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในประการสำคัญซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ณ วันสุดท้ายของแต่ละปีเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่สำคัญซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2

บทนิยาม

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยกำหนดไว้ หรืออาจจะกำหนดไว้ในภายหลังว่าเป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และได้พื้นดินท้องทะเลและทรัพยากรธรรมชาติของตนในพื้นที่นั้น ๆ ได้

(ข) คำว่า “ประเทศปาเลสไตน์” เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง ประเทศปาเลสไตน์นิยามไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐอิสลามปาเลสไตน์ และรวมถึงพื้นที่ใด ๆ นอกน่านน้ำอาณาเขตของประเทศปาเลสไตน์ ซึ่งตามกฎหมายปาเลสไตน์เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศปาเลสไตน์อาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนในพื้นที่นั้น ๆ ได้

(ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงประเทศไทยหรือประเทศปาเลสไตน์ แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยงานใดซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์
ในทางภาษี

(จ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง

(1) ในประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(2) ในประเทศปากีสถาน คณะกรรมการกลางรายได้

(ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง
ถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ญ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

(1) บุคคลใดซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมใด ๆ ที่มีสถานภาพนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้
ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฎ) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัท ห้างหุ้นส่วน ทรัสต์
และหน่วยอื่นใด ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยหนึ่งเพื่อประโยชน์ในทางภาษี

(ฏ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศ ซึ่งดำเนินการ
โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีที่เรือหรืออากาศยานนั้นดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐ
ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่นจะมีความหมายซึ่ง
คำนั้น ๆ มีอยู่ตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานั้น เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดซึ่งตาม
กฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการสถานจดทะเบียน
บริษัท หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

2. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) จะถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดที่สุด (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐใด จะถือว่าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลที่มีใช้บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐ ผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะกำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวตามกฎต่อไปนี้

(ก) จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นคนชาติ

(ข) ถ้ามิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือบางส่วน

2. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” จะรวมถึงโดยเฉพาะ

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงงานช่างฝีมือ

(ฉ) คลังสินค้า

(ช) ที่ทำการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ หรือไร่นา

(ซ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ใช้ในการอุตสาหกรรมชาติ

(ฌ) ที่ตั้งอาคาร หรือโครงการก่อสร้าง หรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมการอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องกัน ในกรณีซึ่งที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมได้มีติดต่อกันในช่วงระยะเวลาเกินกว่า 183 วัน

(ญ) การจัดให้มีการบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยผ่านลูกจ้าง หรือบุคคลอื่นในกรณีที่กิจกรรมนั้นได้มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันแล้วเกิน 183 วัน สำหรับโครงการเดียวกันหรือเกี่ยวเนื่องกัน

(ฎ) สถานที่ถาวรสำหรับการแสดงสินค้า

3. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” จะไม่ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอีกวิสาหกิจหนึ่ง

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อมูลสารสนเทศให้กับวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อมูลสารสนเทศวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้กับวิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสำนักงานหรือสถานประกอบการที่คล้ายคลึงกัน โดยสำนักข่าวหรือหนังสือพิมพ์หรือวารสารเป็นวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เฉพาะเพื่อรวบรวมและส่งข้อสนเทศไปยังรัฐนั้นในนามของวิสาหกิจนั้น บุคคลผู้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

4. นอกเหนือไปจากนายหน้า ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายทั่วไป หรือตัวแทนอื่น ๆ ที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก แต่มีเงื่อนไขว่า

(ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นทางการในรัฐซึ่งอำนาจในการตัดสินใจในสามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ บุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อขายหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ

(ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อเพื่อขายของหรือสินค้า จะโดยเฉพาะหรือเกือบจะโดยเฉพาะในนามของวิสาหกิจนั้นเอง หรือในนามของวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นซึ่งอยู่ในความควบคุม หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม จะไม่ถือว่าตัวแทนการค้าทั่วไปหรือนายหน้าเช่นว่านั้นเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้ถ้าบุคคลดังกล่าวกระทำการจะโดยทั้งหมดหรือเกือบจะโดยทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้นหรือกลุ่มวิสาหกิจซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น

6. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือผู้อื่น) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

บทที่ 3

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรกรรมหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” จะมีความหมายซึ่งคำนั้นมิได้อยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ ไม่ว่าในกรณีใด คำนี้จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและ

การป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดินสิทธิเก็บกินใน อสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเลหรืออากาศยานจะไม่ถือว่าเป็น อสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้จากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงินได้จาก อสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการใช้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจดังกล่าว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถาน ประกอบการถาวรนั้น เท่านั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและประกอบธุรกิจในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจะถือว่ากำไร เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่อาจคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการ ถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือ คล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถาน ประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการ ถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร บนพื้นฐาน การปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ หรือในกรณีที่บุคคลมิได้อาศัยสิทธิในการเสียภาษี บนพื้น ฐานของกำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวร บนพื้นฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับของ สถานประกอบการถาวรไม่มีข้อความใดในวรรค 2 จะถือเป็นการตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้นในการกำหนดกำไรเพื่อเก็บ ภาษีโดยวิธีดังกล่าว อย่างไรก็ตาม วิธีที่เลือกใช้ต้องเป็นไปในลักษณะที่ผลอันเกิดขึ้นเป็นไปตามหลักการซึ่งวางไว้ในข้อนี้
5. มิให้กำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสิน ค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ ถ้าไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น
2. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับเกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่ม ธุรกิจร่วมค้าหรือตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับ เงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใด ๆ ที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุผลแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น
2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่จะมีแก่วิสาหกิจของรับที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น

ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

3. ไม่ว่าในกรณีใด การปรับปรุงจำนวนภาษีที่กล่าวถึงในวรรค 2 จะไม่มีขึ้นภายหลังห้าปีนับจากวันที่ถึงกำหนดยื่นแบบแสดงรายการกำไรมานั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าบริษัทผู้รับนั้นเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทผู้รับนั้นเป็นเจ้าของทุนโดยตรงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นอย่างน้อยร้อยละ 25 และบริษัทหลังดำเนินกิจการอุตสาหกรรม

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นทั้งหมด

3. (ก) คำว่า “เงินปันผล” ตามที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิหรือเรียกร้องหนี้ อันมีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐ ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) คำว่า “กิจการอุตสาหกรรม” ตามที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง กิจการที่เกี่ยวข้องกับ

(1) การผลิตของหรือวัสดุ หรือการนำของหรือวัสดุไปเข้ากระบวนการใด ๆ ที่มีผลให้เปลี่ยนแปลงสถานะในประการสำคัญไปจากเดิม

(2) การต่อเรือ

(3) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ ก๊าซ และการประปา และ

(4) กิจการอื่นใด ซึ่งอาจประกาศให้เป็นกิจการอุตสาหกรรมเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจการนั้นตั้งอยู่

4. บทบัญญัติแห่งวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้ง

อยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีดังกล่าวจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐหนึ่งนั้นอาจไม่บังคับเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลที่มีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นบางส่วนหรือทั้งหมดก็ตาม

ข้อ 11

ดอกเบี๋ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญานั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับนั้นเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี๋ย ภาษีที่เก็บนั้นจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี๋ยทั้งหมด ถ้าดอกเบี๋ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

(จ) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นทั้งหมด

3. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 2 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม

(ก) ธนาคารแห่งรัฐของประเทศปาเลสไตน์ จะได้รับการยกเว้นภาษีไทยในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี๋ยจากแหล่งในประเทศไทย

(จ) ธนาคารแห่งประเทศไทย จะได้รับการยกเว้นภาษีปาเลสไตน์ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี๋ยจากแหล่งในประเทศปาเลสไตน์และ

(ค) รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี๋ยจากหุ้นที่รัฐบาลนั้นได้รับจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

4 คำว่า “ดอกเบี๋ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกย่อยหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมิหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของเจ้าหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกกับหลักทรัพย์ หุ้นหรือหุ้นกู้ นั้น เบี้ยปรับสำหรับการจ่ายที่เกินกำหนดจะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี๋ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
- 6 ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ในรัฐหนึ่งซึ่งสถานประกอบการถาวรอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี้ยนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่
7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น เมื่อคำตั้งถึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่าย ดอกเบี้ยมีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัก ในกรณีนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นนั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เก็บนั้นจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้สิทธิในงานวรรณกรรม ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์
 - (ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนคำสิทธิอื่น ๆ ทั้งหมด
3. ไม่ว่าบทบัญญัติในวรรค 2 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม คำสิทธิหรือการจ่ายอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่จ่ายให้กับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือบริษัทที่รัฐเป็นเจ้าของในส่วนที่เกี่ยวกับฟิล์มหรือเทป จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

4. คำว่า “ค่าสิทธิ” ตามที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนสำหรับการจำหน่าย หรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง ผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับ ท หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม

5 บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากค่าสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธิเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการ การถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งและสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธินั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้นค่าสิทธิเช่นนั้น จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7 ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์อันพิเศษ ระหว่างผู้จ่ายและผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นและบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อค่าตั้งถึงสิทธิที่ใช้หรือข้อสนเทศที่ได้รับเนื่องจากการจ่ายนั้นจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินที่ได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นจะคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้จากจำหน่ายสถานประกอบการถาวรนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง

3. ผลได้จากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศหรือ สังกาหริมทรพัถ์ที่เกี่ยว ฆองกับการจัดการที่เกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรับผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่น ที่อยู่

4. ผลได้จากการจำหน่ายทรพัถ์สินคิ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1, 2, 3 และวรรค 4 ของข้อ 12 จะเก็บ ภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคล

1. เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมนั้นกระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง เงินได้เกี่ยวกับการให้บริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระที่กระทำขึ้นภายในอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้โดยอีกรัฐหนึ่ง นั้น

2. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 1 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วน ที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่น ๆ ที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีภายในอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเพียงชั่วระยะหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปรัษฎาครที่ เกี่ยวข้อง หรือ

(ข) ผู้รับมีฐานประกอบการประจำในอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ค) เงินได้นั้นตกเป็นภาระของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. คำว่า “บริการวิชาชีพ” รวมถึงโดยเฉพาะ กิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา หรือ การสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มี ถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าการจ้างงานนั้น ได้กระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีก รัฐหนึ่งนั้น

2. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 1 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปี
รัชฎากรที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้าง ซึ่งมีใช้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนไม่ตกเป็นภาระของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่
ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ไม่ว่าบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรือ
อากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับใน
ฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทหนึ่ง หรือในหน่วยงานที่คล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้
ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับการจ่ายเงินให้กับเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูงของบริษัทผู้
ซึ่งโดยแท้จริงได้ปฏิบัติหน้าที่คล้ายคลึงกับงาน ที่กระทำโดยบุคคลที่อ้างอิงถึงในวรรค 1 นั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. ไม่ว่าบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารับหนึ่งได้รับ
ในฐานะนักแสดง อาทินักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยูหรือโทรทัศน์หรือนักดนตรี หรือนักกีฬาซึ่งรวมทั้งนักมวย หรือนักมวยปล้ำ
จากกิจกรรมส่วนบุคคลของคนที่กระทำในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของคน
มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 จะกล่าวไว้
อย่างไรก็ตาม เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ

3. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 7 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งกล่าวไว้ใน
วรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐแรก เว้นแต่จะมีหลัก
ฐานว่าวิสาหกิจนั้นได้รับการสนับสนุนจากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการ เจ้าหน้าที่
ท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นที่เกี่ยวข้องกับการจัดให้มีกิจกรรมดังกล่าว

4 บทบัญญัติของวรรคหนึ่งจะไม่ใช้บังคับกับกรณีของการจัดแสดงตามประเพณี นิยม หรือการกีฬาซึ่งสนับสนุนโดยหรือในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. เงินบำนาญ เงินปี และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารับหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
2. เงินบำนาญ เงินปี และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั่นเอง ส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
3. คำว่า “เงินบำนาญ เงินปี และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน” ตามที่ใช้อธิบายในข้อนี้ หมายถึง จำนวนเงินที่จ่ายเป็นงวด หลังจากการออกจากงานโดยพิจารณาถึงการทำงานในอดีตหรือการจ่ายเงินทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในอดีต

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1 (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วน ราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรับนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาใน ส่วน ที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การนั้น จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรับนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่งเป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

ครู นักเรียน และผู้รับการศึกษา

1. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่เข้ามาอยู่เป็นการชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียง

(ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนที่ได้รับการรับรองแล้วในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ในฐานะผู้ฝึกงานเพื่อหาประสบการณ์ทางด้านวิชาการ วิชาชีพหรือธุรกิจจากบุคคล นอกเหนือจากนายจ้างหรือองค์กรที่ระบุไว้ในข้อ ค. ข้างล่าง

(ค) ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล โดยมุ่งประสงค์เป็นประการสำคัญเพื่อการศึกษาหรือวิจัย จากองค์การทางศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ หรือการศึกษาของรัฐแรก หรือ

(ง) ในฐานะผู้ฝึกอบรมซึ่งรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือหน่วยงาน หรือองค์กรใด ๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นผู้ดำเนินการเพื่อความมุ่งประสงค์ในการฝึกหัด ศึกษา หรือปฐมนิเทศจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกหัด หรือในส่วนที่เกี่ยวกับทุนเล่าเรียน

2. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งได้เข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเวลาไม่เกินสองปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยในสถาบันวิจัย วิทยาลัย โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ่ายเงินอื่นใดซึ่งได้รับมาเพื่อกิจกรรมเช่นว่า

ข้อ 21

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดเจนในข้อก่อน ๆ แห่งอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่เงินได้เกิดขึ้น

บทที่ 4

วิธีจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 22

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนตามวิธีต่อไปนี้

1. ในกรณีของประเทศไทย

ภาษีปากีสถานซึ่งต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งภายในประเทศปากีสถาน จะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีไทยซึ่งต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งอื่น อย่างไรก็ดีตามเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะไปเครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้นั้น

2 ในกรณีของประเทศปากีสถาน

ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายภาษีของประเทศปากีสถานเกี่ยวกับการยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีปากีสถาน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในประเทศหนึ่งนอกประเทศปากีสถาน ภาษีไทยที่ต้องชำระโดยบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ปากีสถานไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งประเทศไทย(รวมทั้งเงินได้เพิ่มพูนขึ้นหรือเกิดขึ้นในประเทศไทย แต่ตามบทบัญญัติของกฎหมายปากีสถานถือว่าได้เพิ่มพูนขึ้นหรือเกิดขึ้นในประเทศปากีสถาน) จะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีปากีสถานอันต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น

3 เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 และ 2 คำว่า “ภาษีไทยที่ต้องชำระ” หรือ “ภาษีปากีสถานที่ต้องชำระ” จะถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีไทยหรือภาษีปากีสถานซึ่งควรจะต้องชำระถ้าภาษีไทยหรือภาษีปากีสถานเช่นว่านั้นไม่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษ ซึ่งมุ่งหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางเศรษฐกิจในประเทศไทยหรือในประเทศปากีสถาน ซึ่งมีผลใช้บังคับ ณ วันที่ลงนามในอนุสัญญาฯ หรือซึ่งอาจนำมาใช้ภายหลัง เมื่อได้มีการปรับปรุงแก้ไขหรือมีการเพิ่มเติมกฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ถ้าไร เงินได้ หรือผลได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งซึ่งถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งตามอนุสัญญาฯ นี้ จะถือว่าเกิดขึ้นจากแหล่งในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ 5

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 23

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

2. บุคคลผู้ไม่ปรากฏสัญชาติที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาฯ อีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

3. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่ง จะไม่เรียกเก็บในอีกรับหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่ง หนึ่งคนหรือมากกว่าเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

5. ไม่มีข้อความใดในข้อนี้ที่จะถือเป็น

(ก) การผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะให้ผู้ที่มิถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผัน การคืนภาษี และการหักลดตามความมุ่งประสงค์ในทางภาษี โดยเหตุแห่งสถานะทางแพ่งหรือความรับผิดชอบของครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

(ข) การมีผลบังคับบทบัญญัติของกฎหมายปajakanซึ่งจ่ายคืนภาษีให้กับบริษัทซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อกำหนดเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศและการจ่ายเงินปันผล

6. ในข้อนี้ คำว่า “ภาษีอากร” หมายถึง ภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ 24

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งพิจารณาว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ไม่ว่า ทางแก้ไขตามกฎหมายประจำชาติของรัฐเหล่านั้นจะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ผู้ยื่นอาัยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ หรือหากกรณีของเขาเป็นไปตามวรรค 1 ของข้อ 23 อาัยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ กรณีนี้ต้องยื่นเสนอภายในสองปีนับจากการแจ้งครั้งแรกของการจัดเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรับหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ความตกลงใด ๆ ที่มีขึ้นจะดำเนินการได้ไม่ว่าข้อจำกัดด้านเวลาในกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาจะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัย อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจปรึกษาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกัน โดยตรงเพื่อให้มีความตกลงตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะและเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยผ่านทางคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 25

การแลกเปลี่ยนข้อสนทนา

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนทนาอันจำเป็นแก่ การอนุวรรตตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนทนาจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนทนาใด ๆ ที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นกันกับข้อสนทนาที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และอาจจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการจัดเก็บ การบังคับ หรือการดำเนินคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบเขตของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนทนาเพียงเพื่อจุดประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนทนาเพียงเพื่อจุดประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนทนาในกระบวนการพิจารณาในศาลโดยเปิดเผย หรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้ถือบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดให้

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรืออีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรับผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรืออีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนทนาซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีการค้า

(ง) ให้ข้อสนทนา ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับอธิปไตย ความมั่นคงหรือความสงบเรียบร้อย

ข้อ 26

เจ้าหน้าที่การทูตหรือกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้ จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิทางการรักษากรองเจ้าหน้าที่การทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 27

การขยายการใช้บังคับแก่อาณาเขต

1. อนุสัญญานี้อาจขยายการใช้บังคับไม่ว่าจะโดยการใช้บังคับเต็มฉบับหรือมีการปรับปรุงแก้ไขที่จำเป็นใด ๆ ไปยังรัฐหรืออาณาเขตใด ๆ ซึ่งเป็นเขตที่ประเทศไทยหรือปากีสถานรับผิดชอบด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่ ซึ่งมีการตั้งบังคับภาษีที่มีลักษณะสำคัญทำนองเดียวกับภาษีซึ่งอยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้การขยายอาณาเขตบังคับใด ๆ จะมีผลใช้บังคับนับจากวันนั้นและภายใต้การเปลี่ยนแปลงแก้ไขและเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าว รวมทั้งเงื่อนไขว่าด้วยการเลิกใช้บังคับซึ่งอาจกำหนดและตกลงกันระหว่างรัฐผู้ทำสัญญา ในหนังสือซึ่งจะแลกเปลี่ยนกัน โดยผ่านทางกรทูตหรือโดยวิธีการอื่นใด ตามกระบวนการทางรัฐธรรมนูญของรัฐผู้ทำสัญญา
2. เว้นไว้แต่จะตกลงกันเป็นอย่างอื่นโดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ การเลิกใช้บังคับอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามข้อ 29 จะเป็นการเลิกการใช้บังคับอนุสัญญาตามวิธีการซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้แก่รับหรืออาณาเขตใด ๆ ซึ่งอนุสัญญานี้ได้ขยายการใช้บังคับไปถึงตามข้อนี้ด้วย

บทที่ 6

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะดำเนินการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ อิสลามาบัด
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในประเทศไทยสำหรับเงินได้ในปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชี เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบเก้า
 - (ข) ในประเทศปากีสถานสำหรับเงินได้ของ “ปีเงินได้” (ตามที่ได้นิยามไว้โดยกฎหมายภาษีของประเทศไทย) เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบเก้า

ข้อ 29

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกกับหนึ่งทราบ โดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 ของเดือน

มิถุนายน ของปีปฏิทินปีใดปีหนึ่งซึ่งเริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลา 3 ปี นับจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศไทย

สำหรับเงินได้ของปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

(ข) ในประเทศปากีสถาน

สำหรับเงินได้ของ “ปีเงินได้” (ตามที่ได้นิยามไว้โดยกฎหมายภาษีของประเทศปากีสถาน) เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของประเทศทั้งสองได้ลงนามในอนุสัญญานี้ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ สิบสี่ เดือนสิงหาคม คริสตศักราช หนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบ เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(ลงนาม) พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา

(สิทธิ เสวตศิลา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน

(ลงนาม) แมนซูร์ আহัมัด

(แมนซูร์ আহัมัด)

เอกอัครราชทูต